

I dnes se chudja kak e mozhelo v nachaloto na shejssette godini, v edin takyv grad, da se rodi, da pokylne, izraste i ustoi u nas, bezdomnicite, naj-nezhnoto i naj-rjadko ot vsichki rastenija – ljubovta, kogato krehkoto j stybylce mozhe da byde prekyrsheno pri tozi klimat dori ot gruba дума? Vsichko zhivo se beshe zareklo da ja zatrie, oshte dokato e seme, no pyk tja, vypreki vsichko, nikne i izbujava ot gradskoto bunishte kato buren! Mozhe bi i zatova e po-zhilava i po-ustojchiva, otkolkoto v drugi, po-shtastlivi gradove, kydeto vsichki se grizhat za neja i ja polivat, tam, kydeto minuvachite stypvat po-tiho i snishavat glasove, shtom se natyknat na pregyrnati vljubeni. Nie sme vojnstven narod i se sramuvame ot ljubovta. Za nas tja e slabost, pochti bolest, kojato trjabva da ukrivame.

Tuk ja prerjazva koshavata, trovi ja bezdomnostta; tuk tja se vlachi po vhodovete, bjaga dylboko pod zemjata v plesenjasalite mazeta, da iztrygne ot grada po njakoja pregrydka, tuk ne ja puskat v hotelite, udostoverjavat samolichnostta j po parkovete, tuk tja izmerva svojata otlychenost s umorenite krachki kraj neosvetenite vitrini; tuk ja obizhdat na ulicata, podvikvat j, zaplashvat... "Zàrezhi go tuj!"

Ako ne ja udavi skukata na praznite nedelni sledobedi, shte ja dovrshi vulgarnostta na staite, naeti ot pet do osem, koito vonjat na sobstvenika si, ergen-svaljach.. Shte ja zadushat mrysnite charshafi, pokriti s zhylti petna i sysirena kryv, izmachkani vyzglavnici s otpechatyci ot nechie chervilo, po koito se vlachat ostanali kosmi, odejala, oshte mokri ot pot, razprysnati pornografski snimki, zalivani, zagoreli kotloni, na koito se gotvjat pyrvite obshti vecheri; shte ja razjade mizerijata s vserazlagashtata vonja na unizhenieto. Ne kazvam, che banjata e vsichko, no oshte chuvstvavam srama zaradi dolното si beljo – njakakvi tymnosini shorti – kogato Lola i az se syblichahme

predi da se ljubim – nabyrzo, skrishom, obyrnati s gryb edin kym drug, kato zaloveni v prestyplenie. Tazi scena e taka razlichna ot dнешnoto svobodno izpravjane lice v lice na dve mladi goli tela, okypani, chisti, carstveni v nezhnata si plyt. I oshte useshtam pod hodilata si ligavija beton na obshtestvenata banja, pred mene sa nezdravo posinelite urodlyvi tela na kletnicite, podobni na men, oshte stiskam v shepa iztyrkano parchence "Higienenen sapun", kojto ne puska pjana, kolkoto i da se tyrka chovek s nego. Po kozhata si useshtam ostrija ryb na tynkija izlinjal peshkir, cjal v dupki, s kojto e nevyzmozhno da popiesh vodata, tyj kato otdavna veche e mokyr. Ot dzhobovete na pantalona, kojto se mycha da nahluzja, pritisnat v zadushnata kabina, padat kljuchove, izsipvat se drebni moneti, cigari, skysani kopcheta... Sled kypaneto cjaloto mi obleklo izglezhda oshte po-izhabeno i okajano, otkolkoto predi vlizane v obshtestvenata banja. Tozi syboten izlet v ada, sred drugi bezdomnici, drebni belgradski chinovnici, rabotnici, prodavachi, kelneri i sluchajno popadnali pytnici ot provincijata, e obagren s vechnoto podozrenie i strah da ne bi njakoj da ni otkradne drehite, bez koito sme izgubeni. Tuk vseki se symnjava vyv vsekigo, pazachite i chistachkite – vyv vsichki nas zaedno. Prez parata, kojato se vdiga ot telata i goreshtata voda, do nosa dostiga ostrijat miris na dezinfekcionni himikali; promykvat se maniaci: izvestni gradski pedita, huligani, biseksualni ekshibicionisti, dori i njakolko hermafrodita s byrnesti, drebni lica vyrhu shishkavi bezkosmeni tela. Vsichki te sa tuk na lov za neshto. Nadzyrtat v kabinite i dushat kato oshtaveni posinjalo-rozovi zvercheta, promykvajki se prez izparenijata po njakakva samo na tjah izvestna dirja na greha i zlodejanieto. Predstavjam si te sred tjah – gola i bezpomoshтна. Nakydeto i da se obyrnesh, kraj tebe – kosmati myzhki tela. Uzhasena bjagash po hlyzgavija beton pod goreshtite i studenite strui na dushovete, dokato ne te

nasvijat v njakoj ygyl. Shtom stypja v obshtestvenata banja, s otvoreni ochi synuvam tozi koshmar i mrazja vsichki kraj sebe si. Kogato nishto ne se pritezha na tozi svjat, ljubovta izglezhda e edinstvenoto ubezhishte. Onezi shtastlivci, koito za pyrvata si ljubov sa imali pokriv nad glavata (oshte im zavizhdam!), nikoga njama da razberat otchajanite pregrydki v bezistenite, prez koito fuchat bezmilostnite belgradski vetrove. Za tjah ljubovta e predstavljavala naslada, podobno na radostta, kojato chovek izpitva pred dobre naredena masa. Za nas ljubovta beshe vsichko, i oshte poveche: syzakljatie na dvuchlenna grupa, kojato e reshena da okazhe syprotiva na daleche prevyzhohdashtija ja neprijatel, s nishto drugo, osven sys sljapata sila na svojata privyrzanost. Zatova тази ljubov, v pogoljamata si chast, njama mnogo vryzka s erotikata. Zhelanieto shte se pojavi edva v pochivkite sred bezposhtadnata bitka za samosyhranenie, v neochakvani oazisi ot tishina i otnositelno blagodenstvie, prez proletta i lete, kogato Belgrad izglezhda poponosim za vljubenite i kogato e vyzmozhno da se vmyknesh v njakoj park ili da prekarash noshtta na bregovete na rekite mu. Togava shte se ogledame udiveni i shte ustanovim, che pritezhavame i tela. Mladi tela, zhadni edno za drugo. No mig sled tova bitkata prodylzhava; umorenite bojci se razdeljat i se opitvat da se izplyznat ot udarite, koito pljushtjat ot vsichki strani.

I tochno тази ljubov, kojato ni kara da se chuvstvame izkljuchitelni cheda na shtastieto, kojato ni spasjava i ni vdyhva nadezhda, ni vodi predatelski v zasada. Zaradi neja shte se otrechem ot svobodata i shte se prinudim da byhtim ot sedem do tri, samo za da ja zapazim zhiva.